

Hanka naposled

Jan Nedvěd

Ami9

1. Slyším déšť, paprsky sluneční, slychávám u nás pod horou,
trávu růst a listy vyprávět, z komínů kouř jsem slyšel plout
,

C

s tebou stát můžu tak blízko, že, že až se skoro dotýkám

Ami9

a stejně neslyším i když už křičíš snad,

E

bude to tím, že nemám rád.

2. Vyprávíš a jak by vítr šel, jenom to hučí do uší,
o sobě, o sobě, o nikom a nikdo neví, netuší,
za čím jdeš a co si chtěla tím vším
a vlastně komu, co a o čem říct
a já jen poslouchám a marně přemýšlím
a smutně slyším, že zas nic.

A

R: Necestou cestou a přes kopce k nám
neláska přišla, tiše zlomila rám

E

na starých barvách něžně malovaných nitky nadělaAla,
tam v rohu obrazu je jedna z těch chat,
vzpomínáš petrolejka, svíčky a hlad
a deky na zemi, až k ránu ten chlad, ne, nevzpomínáš.

3. Ze stébel odlétá babí léto listy hnědnou, co jsem psal,
smíření, odpustky za léto, čas silných slov nám lásku vzal
a tak tu ze dvou rtů tolikrát zlíbaných
nezbydou stíny nic než strach,
kdo komu ublížil a jestli přejde to jak staré míry ručních v
ah

R: 2x...